

2) Czy art. 7 dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, jak również dotyczące go dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości należy interpretować w ten sposób, że równoległy importer spełnia swój obowiązek powiadomienia jedynie wtedy, gdy informuje właściciela znaku towarowego o państwie wywozu i bardziej szczegółowych przyczynach przepakowania?

(¹) Dz.U. L 40, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie T-28/03, Holcim (Deutschland) AG, dawniej Alsen AG, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Holcim (Deutschland) AG, dawniej Alsen AG, w dniu 13 lipca 2005 r. (faks: 12.07.05)

(Sprawa C-282/05 P)

(2005/C 217/59)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 13 lipca 2005 r. (faks: 12.07.05) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Holcim (Deutschland) AG, dawniej Alsen AG, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie T-28/03, Holcim (Deutschland) AG, dawniej Alsen AG, reprezentowanej przez adwokatów dr. Petera Niggemanna i dr. Frederika Wiemera, Freshfields Bruckhaus Deringer, Feldmühlplatz 1, D-40545 Düsseldorf, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie T-28/03 Holcim (Deutschland) AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹);
2. nakazanie pozwanej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty w wysokości 139 002,21 euro wraz z odsetkami w wysokości stopy ryczałkowej wynoszącej 5,75 % za okres od dnia 15 kwietnia 2000 r. do dnia całkowitej zapłaty;
3. pomocniczo o przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem stanowiska Trybunału;
4. obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sędem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi w odwołaniu trzy zarzuty:

1. Uznając roszczenie o zwrot za częściowo przedawnione w zakresie roszczeń powstałych przed dniem 31 stycznia 1998 r., Sąd naruszył art. 46 statutu Trybunału. Wbrew stanowisku Sądu okres przedawnienia rozpoczął się nie od wystawienia gwarancji, lecz dopiero od wydania wyroku w sprawie Cement w dniu 15 marca 2000 r., ponieważ dopiero po stwierdzeniu nieważności decyzji w sprawie Cement mógł być skutecznie dochodzony obowiązek pozwanej naprawienia szkody. W szczególności w chwili wystawienia gwarancji szkoda nie była dostatecznie skonkretyzowana, ponieważ nie można było przewidzieć, jak długo potrwa postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności. Ponadto poprzez wystawienie gwarancji nie powstała większa ilość z dnia na dzień kolejno występujących szkód, lecz chodzi raczej o pojedynczą i jednolitą szkodę. Pomocniczo okres przedawnienia został przerwany na podstawie art. 46 zd. drugie statutu Trybunału przez wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności.

2. Sąd niesłusznie zbadał i zaprzeczył istnieniu „dostatecznie kwalifikowanego naruszenia” w ramach art. 288 akapit drugi WE. Po pierwsze, ta dodatkowa przesłanka roszczenia o zwrot została rozwinięta przez orzecznictwo jedynie dla normatywnego, a nie administracyjnego działania Wspólnoty — jak wydanie decyzji o nałożeniu kar pieniężnych w zakresie prawa konkurencji. Nawet gdyby kryterium „dostatecznie kwalifikowanego naruszenia” obowiązywało także w niniejszej sprawie, takie naruszenie miałooby miejsce, ponieważ pozwana przy wydawaniu niezgodnej z prawem decyzji w sprawie Cement nie dysponowała swobodnym uznaniem; nie może zatem chodzić o złożoność sprawy. Jednakże nawet gdyby złożoność miała zostać dodatkowo zbadana, sprawa ta nie mogłaby być określona jako złożona, przynajmniej w odniesieniu do skarżącej lub jej poprzedników prawnych. W postępowaniu w sprawie Cement dotyczyło ich jedynie badanie niektórych środków dowodowych i proste pytanie, czy miał miejsce prawnie dopuszczalny kartel wywozowy; połączenie postępowania przeciwko wielu innym przedsiębiorstwom w jedno postępowanie nie może obciążać skarżącej.

3. Także kwestia związku przyczynowego pomiędzy bezprawnością a szkodą została niewłaściwie oceniona przez Sąd. Gdyby pozwana nie obciążyła skarżącej niezgodną z prawem decyzją o nałożeniu kary pieniężnej, nie wystąpiłyby po stronie skarżącej żadne szkody w postaci kosztów gwarancji. Wystawienie gwarancji bankowych nie przerwało związku przyczynowego. Obie formy wystawienia zabezpieczeń — tymczasowy przelew kwoty kary pieniężnej i wystawienie gwarancji — należy jednakowo zakwalifikować pod względem skutków prawnych.

(¹) Dz.U. C 155 z 25.6.2005, str. 14.